

การพัฒนารูปแบบการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยตาปี

The Development of English Speaking Instructional Model for Students of Tapee University

ดวงตา อินทรนาค ^{1,*} และ วิมลรัตน์ จตุรานนท์ ²
Duangta Intaranak ^{1,} and Wimonrat Chaturanon ²*

ABSTRACT

The purposes of this study were; 1) to develop an instructional model of English speaking for the students of Tapee University, and 2) to study effects of the developed instructional model. The population used in this study were 145 first year undergraduate students of Tapee University and the samples were 66 first year students selected with purposive samplings technique. They were randomly assigned to an experimental and control groups of 32 and 34 persons, respectively. The research instruments were; 1) instructional model of English speaking for the students, 2) learning management plan, 3) the test of English speaking skill, and 4) the attitude inventory towards the instructional model. The statistics used for data analysis were; mean, standard deviation, analysis of covariance (ANCOVA), and t-test.

The findings of this study were as follows:

1. The instructional model consisted of five components; 1) principles, 2) objectives, 3) the instructional process, 4) contents, and 5) measurement and evaluation. It was evaluated by experts and found to be highest appropriate instructional ($\bar{X}$ = 4.77, S.D. = 0.41).

2. The comparison of learning outcome was revealed that;

2.1 The English speaking skill of the experimental group learning through the developed instructional model was significantly higher than that control group at the .01 level.

2.2 The attitudes toward the instructional model of the experimental group was at high level ($\bar{X}$ = 3.67, S.D. = 1.09) which was higher than the set 3.50 criterion.

Keywords: Instructional Model, English Speaking, Tapee University

¹ นักศึกษาปริญญาเอก สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยบูรพา ชลบุรี 20131

Ph.D. Student in Curriculum and Instruction Program, Burapha University, Chon Buri 20131, Thailand

² คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ชลบุรี 20131

Faculty of Education, Burapha University, Chon Buri 20131, Thailand

**Corresponding author, e-mail: duangta@tapee.ac.th*

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์คือ 1) พัฒนารูปแบบการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัย
ตาปี 2) ศึกษาผลการใช้รูปแบบการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยตาปีที่พัฒนาขึ้น ประชากร
ที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยตาปีจำนวน 145 คน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับ
ปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยตาปีที่ลงทะเบียนวิชาเสริมสนทนาภาษาอังกฤษในรายวิชาพื้นฐานการใช้ภาษาอังกฤษ
ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 โดยใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจงจำนวน 2 กลุ่มและจับฉลากเป็นกลุ่มทดลอง 32 คนและกลุ่ม
ควบคุม 34 คน รวม 66 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองได้แก่ 1) รูปแบบการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษา
มหาวิทยาลัยตาปี 2) แผนการจัดการเรียนรู้ 3) แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ 4) แบบวัดเจตคติต่อรูปแบบ
การสอน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม
(ANCOVA) และสถิติทดสอบที (t-test)

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. ผลการพัฒนารูปแบบการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษา มหาวิทยาลัยตาปี ได้รูปแบบ
การสอนที่ประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) หลักการ 2) วัตถุประสงค์ 3) กระบวนการเรียนการ
สอน 4) เนื้อหาสาระ 5) การวัดและประเมินผล ซึ่งประเมินคุณภาพโดยผู้ทรงคุณวุฒิพบว่ามีความสอดคล้องและความ
เหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.77, S.D. = 0.41)

2. การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้พบว่า

2.1 ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มที่เรียนตามรูปแบบที่พัฒนาขึ้นสูงกว่าทักษะการพูดภาษา
อังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

2.2 เจตคติต่อรูปแบบการสอนของนักศึกษาที่เรียนตามรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้น หลังการทดลองมีค่าเฉลี่ย
อยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ($\bar{X}$ = 3.67, S.D. = 1.09) และเมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ 3.50 แล้วพบว่าสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด
คำสำคัญ: รูปแบบการสอน ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยตาปี

บทนำ

ในยุคปัจจุบันมีการติดต่อสื่อสารของผู้คนในโลก
จำนวนมากกว่่าพันล้านคน ไม่ว่าจะเป็น ด้านการเมื่อ
เศรษฐกิจ การศึกษา และด้านอื่นๆ ภาษาอังกฤษเป็นภาษา
หลักที่คนต่างชาติดต่างภาษานิยมใช้เพื่อการสื่อสารระหว่าง
ประเทศมากที่สุด จนมีการนิยามภาษาอังกฤษว่าเป็นภาษา
นานาชาติ (International Language) หรือภาษาสากล
(Global Language) ที่ใช้กันอย่างแพร่หลายและเข้ามามี
บทบาทสำคัญในวิถีชีวิตของผู้คนจำนวนมาก (พาวินา
วงศ์เลขา, 2553) ทั้งนี้มีประเทศมากกว่า 50 ประเทศทั่วโลก
ประกาศให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการโดยองค์กร
ระหว่างประเทศ เช่น สหประชาชาติได้กำหนดให้ภาษา
อังกฤษเป็นหนึ่งในภาษาหลักในการสื่อสาร และในปี
พ.ศ. 2555 นายวรวัจน์ เอื้ออภิญญกุล รัฐมนตรีว่าการ

กระทรวงศึกษาธิการ ได้กำหนดให้เป็นปีการพูดภาษา
อังกฤษ (English Speaking Year 2012) เพื่อการก้าวสู่
ประชาคมอาเซียน อีกทั้งต้องแข่งขันกับนานาประเทศจึง
ต้องใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพเพราะเป็นสื่อ
กลางที่ใช้กันทั่วโลก

จากความสำคัญดังกล่าวส่งผลให้ประเทศต่างๆ
ต้องพัฒนาคนให้มีความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษา
อังกฤษตรงกับที่ Joanna Baker and Heather Westrup
(2003) กล่าวว่าทั่วโลกโดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเทศกำลัง
พัฒนามีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องพัฒนาความรู้ภาษา
อังกฤษในตลาดแรงงานซึ่งมีการแข่งขันสูง ผู้มีความรู้และ
มีทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษกลายเป็นที่ต้องการของ
สถานประกอบการธุรกิจ และการพูดภาษาอังกฤษได้ดีช่วยให้

เข้าถึงข้อมูลข่าวสารทันสมัย แต่ในขณะเดียวกันผลการพัฒนาผู้เรียนภาษาอังกฤษของประเทศไทยกลับสวนทางผลการพัฒนาอยู่ในเกณฑ์ต่ำผู้เรียนจำนวนมากไม่สามารถนำความรู้และทักษะไปใช้ประโยชน์ในชีวิตจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ จากการศึกษาค้นคว้า เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาจะเห็นได้ว่าในกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ความรู้และทักษะที่จำเป็นได้แก่ ฟัง พูด อ่านและเขียนแต่ผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่สามารถพูดและสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษอย่างคล่องแคล่วได้ ผู้วิจัยได้ศึกษาบริบทและปัญหาของการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยตาปีซึ่งเป็นสถาบันอุดมศึกษาเอกชน จังหวัดสุราษฎร์ธานี พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษโดยเฉพาะการพูดภาษาอังกฤษซึ่งเป็นปัญหาสำคัญที่อาจเกิดจากปัจจัยทางด้านจิตวิทยา ได้แก่ เจตคติ แรงจูงใจและวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ภูมิหลังทางสังคมของนักศึกษา ระดับอุดมศึกษาในมหาวิทยาลัยเอกชนซึ่งมีความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษอ่อน และจากการเป็นสถาบันอุดมศึกษาที่ตั้งอยู่ในต่างจังหวัดทำให้ขาดความกล้าตรงกับการศึกษาของกฤษฎณา ยอดมงคล (2552) ที่พบว่าปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเลยคือนักศึกษาโดยมากไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษ และจากการศึกษาความต้องการของอาจารย์และนักศึกษาในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษจาก 4 ทักษะคือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน พบว่ามีความต้องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษมากที่สุดโดยให้เหตุผลว่าเพื่อเป็นการสร้างความมั่นใจในการเรียนรู้การใช้ภาษาอังกฤษและเพื่อเป็นพื้นฐานในการศึกษาภาษาอังกฤษในทักษะอื่นๆ (ดวงตา อินทรนาค. 2555) ซึ่งตรงกับงานเขียนของ Kann (2011) ที่ระบุว่าในการเรียนภาษาที่ไม่ใช่ภาษาถิ่นนั้นจะเริ่มจากการทำความเข้าใจในการฟังและพูดเป็นขั้นพื้นฐานซึ่งอาจไม่ส่งผลในด้านวิชาการในขั้นต้นแต่ส่งผลโดยตรงต่อความเคยชินที่จะฟังและพูดในชีวิตประจำวันได้ ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะพัฒนารูปแบบการสอนโดยได้นำแนวคิดของรูปแบบการสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะกระบวนการ การบูรณาการ ตามแนวคิดการจัดรูปแบบของ

ทิศนา ขัมมณี รวมถึงรูปแบบการสอนด้วยกระบวนการทางสังคมและการสอนด้วยข่าวสารข้อมูลตามแนวคิดของ จอยส์และเวลล์ มาผสมผสานและสังเคราะห์เป็นกรอบแนวคิดในการกำหนดรูปแบบการพัฒนารูปแบบการสอนในการวิจัยครั้งนี้ร่วมกับหลักการใช้กลวิธีการเรียนภาษาตามแนวคิดของ Oxford, (1990) มาใช้พัฒนาการเรียนรู้เนื่องจากมีตำราและผลงานวิจัยที่ยืนยันถึงความสัมพันธ์ระหว่างการมีกลวิธีการเรียนภาษาที่ดีกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศ (McGroarty and Oxford. 1990; Rubin. 1987; O'Malley and Chamot. 1995) ร่วมกับการเรียนแบบร่วมมือตามแนวคิดของนักการศึกษาหลายท่าน เช่น Olsen, and Kagan (1992); Slavin (1995); Johnson, and Johnson (2001) ว่าเป็นวิธีการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียนเป็นกลุ่มเล็กซึ่งสมาชิกในกลุ่มมีความแตกต่างกัน เช่น เพศ เชื้อชาติ ตลอดจนความสามารถในการเรียน มีการช่วยเหลือกัน มีความกระตือรือร้นที่จะแสวงหาความรู้และประสบการณ์ตามหลักการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ (English as a Foreign Language) (EFL) และการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษซึ่งนักการศึกษา (สุมิตรา อังวัฒนกุล, 2540, Bailey, 2005, Brown and Nation, 2003) ล้วนเสนอให้ผู้เรียนมีความรู้ในตัวภาษาซึ่งก่อให้เกิดความถูกต้องในการใช้มีความมั่นใจและจะช่วยให้เกิดความคล่องแคล่วในการสื่อสาร ตามหลักการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศและหลักการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงกิจกรรมการเรียน การพูดภาษาอังกฤษในรายวิชาเสริมสนทนาภาษาอังกฤษต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

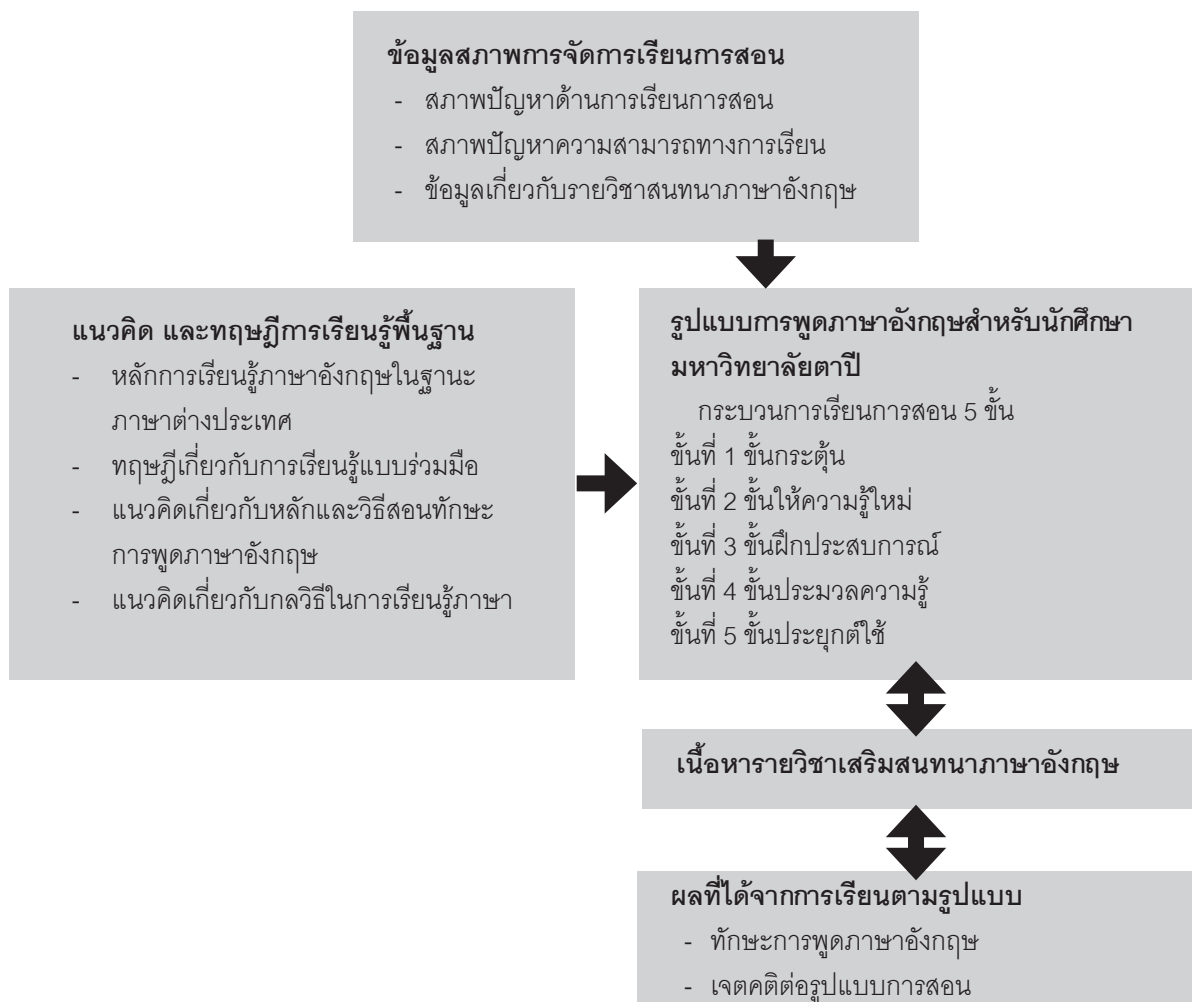
1. เพื่อพัฒนารูปแบบการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษา มหาวิทยาลัยตาปี
2. เพื่อศึกษาผลการใช้รูปแบบการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษา มหาวิทยาลัยตาปี

สมมติฐานของการวิจัย

1. ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนตามรูปแบบการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยตาปีหลังการทดลองสูงกว่าทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติ
2. เจตคติต่อรูปแบบการสอนของนักศึกษาที่เรียนตามรูปแบบการสอนทักษะการพูด ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยตาปีหลังการทดลองอยู่ในระดับมาก

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

1. รูปแบบที่พัฒนาขึ้นจะช่วยแก้ปัญหาและพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งจะใช้เป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสื่อสารหรือแสวงหาความรู้อื่นๆ ที่ต้องใช้ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
2. รูปแบบที่พัฒนาขึ้นจะเป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนที่หลากหลาย จะช่วยกระตุ้นให้ผู้สอนนำทฤษฎี แนวคิด ที่สำคัญมาพัฒนารูปแบบการสอนอื่นๆ เพื่อพัฒนาประสิทธิภาพของการเรียนการสอนต่อไป

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยตาปี จังหวัดสุราษฎร์ธานี จำนวน 145 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยตาปีที่ลงทะเบียนรายวิชาเสริมสนทนาภาษาอังกฤษในรายวิชาพื้นฐานภาษาอังกฤษ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 ใช้วิธีเลือกโดยเทคนิคการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive sampling technique) จำนวน 2 กลุ่มเรียน และใช้วิธีการจับฉลากแบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง จำนวน 32 คน และกลุ่มควบคุมจำนวน 34 คน รวมจำนวน 66 คน

3. เนื้อหาที่นำมาจากเนื้อหาตามคำอธิบายรายวิชาเสริมสนทนาภาษาอังกฤษ

4. ใช้เวลาในการทดลอง 15 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ

5. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย คือ ตัวแปรต้น ได้แก่ รูปแบบการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษา ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยตาปี ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะการพูดภาษาอังกฤษและเจตคติต่อรูปแบบการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษา มหาวิทยาลัยตาปี

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาูปแบบการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษา มหาวิทยาลัยตาปี ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าและดำเนินการตามขั้นตอนการวิจัยและพัฒนา โดย แบ่งเป็น 2 ระยะ ประกอบด้วยขั้นตอน 10 ขั้นตอน ต่อไปนี้

ระยะที่ 1 การพัฒนาูปแบบการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษา มหาวิทยาลัยตาปี และเอกสารประกอบรูปแบบ มีการดำเนินงานตามขั้นตอน 6 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นตอนที่ 1 ศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันและปัญหาของการจัดการเรียน ขั้นตอนที่ 2 ศึกษา แนวคิด ทฤษฎีจากเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องขั้นตอนที่ 3 สร้างรูปแบบและกำหนดองค์ประกอบ

กระบวนการเรียนการสอนของรูปแบบ ขั้นตอนที่ 4 จัดทำคู่มือการใช้รูปแบบการสอนและเอกสารประกอบ ขั้นตอนที่ 5 ตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบการสอนและเอกสารประกอบรูปแบบการสอนและขั้นตอนที่ 6 ปรับปรุงแก้ไขรูปแบบการสอนและเอกสารประกอบ

ระยะที่ 2 การทดลองใช้และศึกษาผลการใช้รูปแบบการสอน มีการดำเนินงานตาม ขั้นตอน 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 เตรียมการทดลองใช้รูปแบบการสอน โดยการเลือกประชากรและกำหนดกลุ่มตัวอย่าง

ขั้นตอนที่ 2 พัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล จำนวน 2 ฉบับ ประกอบด้วย แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ คือ แบบสอบสัมภาษณ์และแบบสอบพูดตามสถานการณ์และแบบวัดเจตคติต่อรูปแบบการสอน ผู้วิจัยนำเครื่องมือที่สร้างขึ้นทั้งหมดไปตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน แล้วนำไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 31 คน เพื่อวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของเครื่องมือ

ขั้นตอนที่ 3 การทดลองใช้รูปแบบการสอนเป็นแบบวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-experimental design) ประเภทวิจัย Non-equivalent Control Group Design เป็นแบบแผนที่มีกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ดำเนินการทดลองสอนโดยผู้วิจัยเองทั้งสองกลุ่ม

ขั้นตอนที่ 4 การศึกษาผลการใช้รูปแบบการสอน มีขั้นตอน ดังนี้

1) เก็บรวบรวมข้อมูล เป็นข้อมูลเชิงปริมาณ ซึ่ง ได้แก่ ผลการทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และผลการทดสอบวัดเจตคติต่อรูปแบบ

2) เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผลการใช้รูปแบบการสอน ได้แก่ แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และแบบวัดเจตคติต่อรูปแบบการสอน

3) สถิติและการวิเคราะห์ข้อมูล โดยวิเคราะห์ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการทดลองโดยทดสอบค่าที (Independent t-test) โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (ANCOVA) และหาค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติต่อรูปแบบการสอน

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการพัฒนารูปแบบการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยตาปี ได้รูปแบบการสอนที่มีผลการประเมินคุณภาพโดยผู้ทรงคุณวุฒิพบว่า รูปแบบการสอนมีความสอดคล้องและความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.77, S.D. = 0.41)

2. ผลการใช้รูปแบบการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยตาปี มีดังนี้

2.1 ทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่เรียนตามรูปแบบการสอนทักษะ การพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยตาปีหลังการทดลองสูงกว่าทักษะการพูด ภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

2.2 เจตคติต่อรูปแบบการสอนของนักศึกษาที่เรียนตามรูปแบบการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยตาปีหลังการทดลองโดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ย เจตคติอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ($\bar{X}$ = 3.67, S.D. = 1.09) และเมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ 3.50 แล้วพบว่า สูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยมีประเด็นในการอภิปราย 2 ประเด็น ดังนี้

1. ผลการพัฒนารูปแบบการสอน ได้รูปแบบการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยตาปีที่มีผลการประเมินคุณภาพของรูปแบบการสอนโดยผู้ทรงคุณวุฒิอยู่ในระดับเหมาะสมมากที่สุด ($\bar{X}$ = 4.77, S.D. = 0.41) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่ารูปแบบการสอนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีแนวคิดและทฤษฎีพื้นฐานที่ชัดเจนเหมาะสมที่ส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยมีหลักการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในฐานะภาษาต่างประเทศ ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ หลักและแนวคิดการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และ ผ่านกระบวนการพัฒนาอย่างเป็นระบบโดยศึกษาระบบการเรียนการสอนวิธีการและขั้นตอนการเรียนรู้ของ Romiszowski. (1970) และ รูปแบบเชิงระบบ (Systems Approach Model) ของ Schoderbek

and Others (1990) ใช้เป็นแนวทางในการกำหนดกระบวนการวิจัยตามระเบียบวิธีวิจัยและพัฒนา รูปแบบการสอน ซึ่งแต่ละขั้นตอนของการพัฒนามีความสัมพันธ์และเกี่ยวข้งกัน สามารถนำมาใช้เป็นแนวทางในการกำหนดขั้นตอน วิธีการ และกระบวนการวิจัย ตามระเบียบวิธีวิจัย และการพัฒนา รูปแบบการสอนสอดคล้องกับอารีย์ ปรีดีกุล (2553), อนุสิษฐ์ พันธุ์กล้า (2552) ในการพัฒนา รูปแบบการสอน และนวัตกรรมทางการศึกษาที่ผ่านการศึกษาค้นคว้าพื้นฐาน การวางแผนการพัฒนา อย่างเป็นระบบตรงตามแนวคิดของนักการศึกษาหลายท่านได้เสนอไว้ อย่างสอดคล้องตรงกันว่ารูปแบบที่ีจะต้องได้รับการพัฒนาอย่างเป็นระบบ Joyce และ Weil (2000, ทิศนา ชามมนี. 2554)

2. การศึกษาผลการใช้รูปแบบการสอน
ผลการวิจัยพบว่า

2.1 ด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษพบว่าทักษะการพูด ภาษาอังกฤษของผู้เรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยรูปแบบการสอนทักษะการพูด ภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยตาปี มีคะแนนเฉลี่ยทักษะการพูดภาษาอังกฤษหลัง การทดลอง สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยทักษะการพูดภาษาอังกฤษผู้เรียนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอน โดยรูปแบบการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นเพราะว่าทักษะการพูดภาษาอังกฤษ เป็นสิ่งที่สามารถพัฒนาได้ถ้าได้รับการเรียนรู้และฝึกฝนอย่างถูกวิธีโดยการ ออกแบบและวางแผนการเรียนรู้ผ่านกระบวนการฝึกฝน สอดคล้องกับแนวคิดของ Brown และ Nation (2003) ที่ระบุว่าเพื่อให้การสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษเกิดประสิทธิผล ผู้สอนควรยึดหลัก และวิธีการสอนพูดที่เน้นการฝึกพูดซ้ำๆ ตามรูปภาษาต่างๆ ซึ่งสอดคล้องตรงกับ การศึกษาของ พรพรรณ นุญประเสริฐผล (2552), อารีย์ ปรีดีกุล (2553), Wang Cheng-jun (2006) และTareq Mitib Murad (2009) ซึ่งต่างก็ได้แสวงหาวิธีที่เหมาะสมมาพัฒนาการเรียนรู้และฝึกฝนการพูดอย่างถูกวิธีให้กับผู้เรียนและพบว่าสามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ หรือการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ดีขึ้นหรือดีกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการ

สอนแบบปกติ และ กระบวนการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นมีความชัดเจน เหมาะสม และมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันอย่างต่อเนื่อง ความสำเร็จดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า การนำ แนวคิด ทฤษฎีต่างๆ มาใช้เป็นพื้นฐานของรูปแบบฯ อย่างเหมาะสม ตามแผนการฝึกปฏิบัติการพูดซึ่งมีการฝึกเดี่ยว ฝึกเป็นคู่ และฝึกพร้อมๆ กัน เน้นการพัฒนาด้านทักษะพิสัย(Psycho-motor Domain) สอดคล้องกับรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดการพัฒนาทักษะปฏิบัติของ Simpson (1972, Harrow, 1972, และ Davies, 1971, อ้างถึงในทิตนา แชมมณี, 2554) กล่าวว่าทักษะเป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางกายของผู้เรียน ทักษะปฏิบัตินี้สามารถพัฒนาได้ด้วยวิธีการฝึกฝนที่ดีเริ่มจากระดับที่ซับซ้อนน้อยไปจนถึงระดับที่มีความซับซ้อนมากแล้วจะเกิดความถูกต้อง ความคล่องแคล่วความเชี่ยวชาญชำนาญการ และความคงทน

2.2 ด้านเจตคติของกลุ่มทดลองที่มีต่อรูปแบบการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา มหาวิทยาลัยตาปี

คะแนนเจตคติต่อรูปแบบการสอนของผู้เรียนกลุ่มทดลองหลังการทดลองโดย ภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับเห็นด้วยมาก ($\bar{X}=3.67$, S.D. = 1.09) เมื่อเปรียบเทียบกับค่าเฉลี่ย กับเกณฑ์ 3.50 แล้วพบว่าสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด และเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยอาจเป็นเพราะว่าการจัดการเรียนการสอนตามรูปแบบการสอนที่ให้ความสำคัญในการเรียนรู้จากการฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจอย่างเป็นธรรมชาติ มุ่งเน้นการเรียนรู้แบบร่วมมือ มีการช่วยเหลือเกื้อกูลกันและกัน ผู้เรียนที่เก่งกว่าสามารถช่วยเหลือเพื่อนในกลุ่มอย่างกัลยาณมิตรช่วยลดภาวะความกดดันเรื่องการแข่งขัน จึงทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ มีความสนุกเกิดความรู้สึกที่ดีในการเรียนตามรูปแบบการสอนดังกล่าวสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Hatice (2003) และสอดคล้องกับ พัชรนันท์ จันทร์เกียรติกร (2553) ได้ศึกษาผลการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษผ่านการเรียนแบบร่วมมือช่วยลดความกดดันและความเครียด มีการช่วยเหลือกัน ส่งผลให้ผู้เรียนที่เรียนอ่อน

ในทักษะการพูดภาษาอังกฤษประสบความสำเร็จในการเรียนสามารถพูดเรื่องที่กำหนดได้ดีมากและมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนตามรูปแบบ

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการพัฒนารูปแบบการสอนในลักษณะอื่นๆ ที่มุ่งเน้นพัฒนาทักษะการพูด ภาษาอังกฤษและส่งเสริมทักษะกระบวนการเรียนรู้ที่จำเป็นสำหรับนักศึกษายุคใหม่
2. ควรมีการศึกษาค้นคว้าผลของการใช้รูปแบบการสอนนี้ที่ส่งผลต่อตัวแปรอื่นๆ เช่น ด้านทักษะการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อศึกษาให้ทราบว่าการนำรูปแบบการเรียนการสอนนี้ไปใช้แล้วจะช่วยส่งเสริมผู้เรียนในด้านอื่นๆ ได้อย่างไรบ้าง

เอกสารอ้างอิง

- กฤษฎา ยอดมงคล. (2552). **ปัจจัยที่เกี่ยวข้องต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาปริญญาโท กรณีศึกษานักศึกษาศาสาบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย. วิทยานิพนธ์ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย.**
- ดวงดา อินทรนาถ. (2555). **ศึกษาความต้องการในการพัฒนาด้านภาษาอังกฤษของนักศึกษา คณาจารย์และผู้บริหาร มหาวิทยาลัยตาปี. สุราษฎร์ธานี : มหาวิทยาลัยตาปี.**
- ทิตนา แชมมณี. (2554). **ศาสตร์การสอน. พิมพ์ครั้งที่ 12. กรุงเทพฯ : ด่านสุทธาการพิมพ์.**
- สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540). **วิธีสอนภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.**
- พรณนร บุญประเสริฐผล. (2552). **การพัฒนารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษ โดยใช้การเรียนรู้แบบเน้นประสบการณ์ สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง. ปริญญานิพนธ์การศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร.**

- พัชรนันท์ จันทรเกียรติกร. (2553). **ผลการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6**. รายงานการศึกษาค้นคว้าอิสระ การศึกษามหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- พัญญา วงศ์เลขา. (2553). **พัฒนาภาษาอังกฤษเตรียมเด็กไทยสู่อาเซียนและเวทีโลก**. ม.ป.ท.
- อารีย์ ปรีดีกุล. (2553). **การพัฒนารูปแบบการสอนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ตามหลักการสอนภาษา**. วิทยานิพนธ์การศึกษาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- อนุสิษฐ์ พันธกล้า. (2552). **การพัฒนาชุดการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาโปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร**. กำแพงเพชร : มหาวิทยาลัยราชภัฏกำแพงเพชร.
- Bailey, Kathleen M. (2005). **Practical English Language Teaching : Speaking**. New York : McGraw-Hill.
- Brown, R. Sanborn and Nation Paul. (2003). **Teaching speaking : Suggestions for the classroom**. [Online]. Available : <http://langue.hyper.chubu.ac.jp/jan/speaking.html>. Retrieved [2011, January 15].
- Chou, Yen-Lin. (2004). **Promoting Learners' Speaking Ability by Social affective Strategies**, USA : University of Southern California.
- Hatice, Bayindir. (2003). **An Investigation of students' Attitudes Towards Brain based Applications in English Composition Skills II Course : A Case study**. Master's thesis, Foreign Language Education, Middle East Technical University.
- Joanna, Baker and Heather Westrup. (2003). **Essential speaking skills : A handbook for English language teachers**. London : Continuum.
- Johnson, R. T. and D. W. Johnson. (2001). **Cooperative Learning**. Minnesota : The University of Minnesota.
- Joyce, B., and M. Weil. (2000). **Model of Teaching**. Boston : Allyn and Bacon.
- Kann, D. (2011). **Over the course of foreign language learning**. Doctoral dissertation, College of education, San Diego state University.
- McGroarty, M., and R. Oxford. (1990). "Language Learning Strategies : An introduction and Two related studies." Padilla, A. M., et al., eds. **Foreign Language Education : Issues and Strategies**. pp. 56-74. CA : SAGE.
- Oxford, R. L. (1990). **Language Learning Strategies : What Every Teacher Should Know**. Boston : Newbury House.
- Olsen, R. E. and S. Kagan. (1992). "About Cooperative Learning." In Kressler, C. ed. **Cooperative Language Learning**. New Jersey : Prentice-Hall.
- O' Malley, J. Michael and Chamot Anna Uhl. (1995). **Learning Strategies in Second Language Acquisition**. 4th ed. New York : Press Syndicate of University of Cambridge.
- Romiszowski, A. J. (1970). **A Systems Approach to Training and Education**. London : Kogan Page.
- Rubin, J. (1987). **Learner strategies theoretical assumptions research**. n.p.
- Schoderbek, Peter P. and others. (1990). **Management System : Conceptual Consideration**. 4th ed. USA : Richard D.Irwin.
- Slavin, R. E. (1995). **Cooperative Learning Theory, Research and Practice**. 2nd ed. Massachusetts : Allyn and Bacon.
- Tareq, Mitib Saed Murad. (2009). **The Effect of Task-Based Language Teaching on Developing Speaking Skills among the Palestinian Secondary EFL Students in Israel and Their Attitudes towards English**. Doctoral dissertation, Faculty of Education, Yarmouk University.
- Wang, Cheng-jun. (2006). **Design to communicate in English course for college**. [Online]. Available : [library, dialog, sheets/html](http://library.dialog.sheets/html). [2012, November 20].